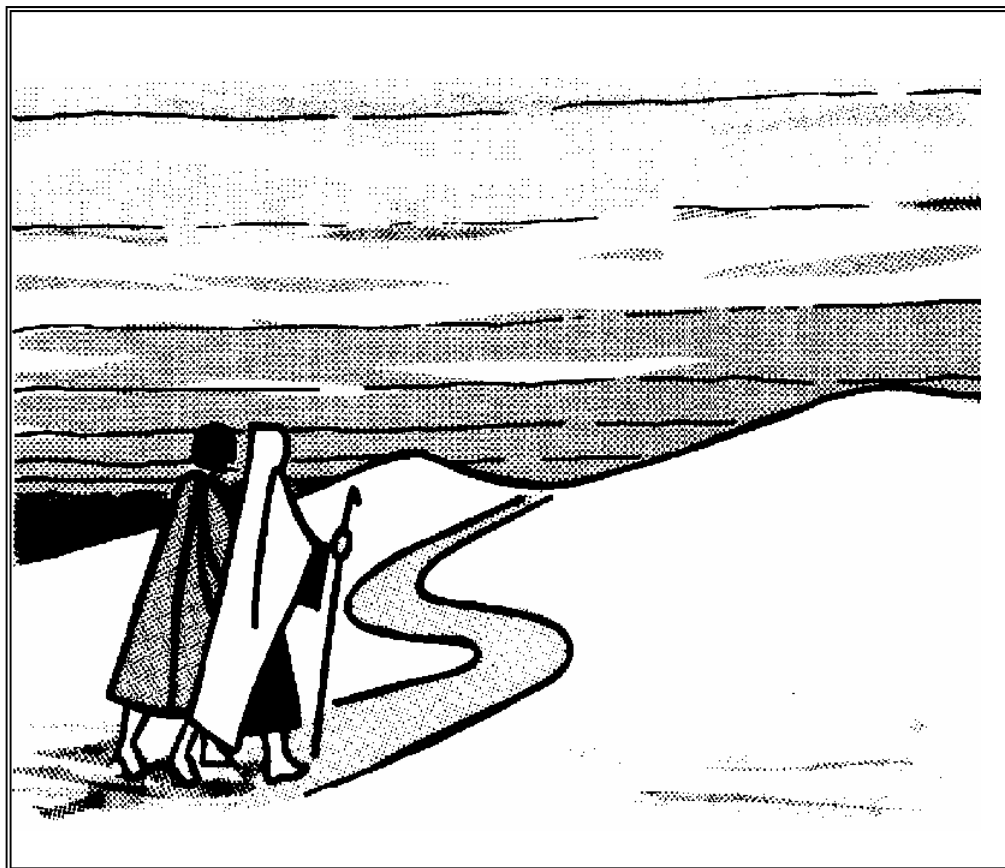

číslo 3

ročník: 1
podzim '97

Společnou cestou
*občasný zpravodaj olešnické
a prosetínské farnosti*

--- Slovo na úvod -----

Pro mne je radostí a skutečným vyznamenáním, že Vám všem mohu zvěstovat vděčné pozdravy a vzpomínky, které oznamují, že se přiblížil podzim, který všichni vnímáme úplně jinak než příchod jara. A přece podzim těší úrodou. A v životě člověka je tomu podobně, neboť stáří je požehnaný strom, který nese plody celého života.

Začátek listopadu nás vede do míst spojených s koncem života. Zastavíme se nad hroby svých nejdražších, milých přátel, v tichém zamyšlení jim věnujeme vzpomínky. Dušičkové rozjímání nás vybízí k úctě a lásce, abychom dovedli odpouštět jeden druhému, i když je to těžké.

Celá naše životní cesta je cestou ke zralosti a spolupráci s Ježíšem Kristem na naší spáse. Vděčnost za každý den, vždyť Spasitel jde s námi a pomáhá nám. Bez Něho nemůžeme nic, trpělivostí se posunujeme dopředu, všechno má cenu pro naši spásu a pro spásu bližních. Spojujeme své utrpení s Ježíšem, vkládáme své bolesti do rukou P.Marie.

Dušičkový čas nás vede ke hrobům. Ale je také moudré zastavit se nad námi živými. Osobnost se vyvíjí po celý život a tak je nutné vytvářet křesťanskou civilizaci lásky ve světě. Myšlenka na věčnost jde s každým po celý život, do smrti nemáme nikdo daleko.

Součástí přípravy jubilea roku 2.000 jsou projekty pro obnovu života Církve, a proto hledáme a realizujeme cesty, které jsou pro farní společenství nejlepší.

Jakou budoucnost si připravíme? Otevřme svá srdce Kristu, který mezi nás přichází. Svou minulost svěříme Božímu milosrdenství, svou přítomnost Jeho lásce a svou budoucnost Jeho prozřetelnosti.

V každém člověku je duch Boží, a tak ať láska zazáří z Vašich tváří.

Svatí Boží, prostě za naši vlast, aby se náš Spasitel, Ježíš Kristus, smiloval a Srdce Matky Boží, kéž rozestře svůj ochranný plášť, aby obroda lidstva byla co nejkrásnější a největší.

S upřímným přáním všech projevů Boží přízně, svěřuji Vás, kteří máte živý vztah k našim farnostem, Boží ochraně a žehnám všem, v srdci nosím a jsem Vám blízko i přes své zkoušky a bolesti.

Váš
Otec Josef

--- Příběh -----

Jeden člověk se vydal do rozsáhlých amazonských pralesů.

Pátral po ložiscích ropy a měl naspěch. První dva dny se domorodci, které si najal jako nosiče, přizpůsobovali pochodu v rychlém tempu, k němuž je bílý muž nervózně nutil.

Ale třetího dne ráno se před něj mlčky postavili. Stáli bez hnutí s nepřítomným výrazem.

Bylo jasné, že vůbec nemají v úmyslu dát se zase na cestu.

Průzkumník jim netrpělivě ukazoval hodinky, mával rukama, aby hlavnímu nosiči ukázal, že je třeba jít dál, protože je málo času.

"Nejde to," odpověděl klidně hlavní nosič, "tito muži šli příliš rychle a teď čekají, až je dohoní jejich duše".

Lidé naší doby jsou stále rychlejší. Ale jsou také více neklidní, zmatení a nešťastní. Protože jejich duše zůstala vzadu a nemůže je

dohonit.

--- Trochu humoru neuškodí -----

Kněz na konci mše sv. říká:

"A příští neděli, drazí věřící, budeme hovořit o lhaní. Připravte se na to tak, že si doma dobře pročtete 17. kapitolu z Markova evangelia."

Další neděli se zeptal:

"Tak, kdo z vás mně poslechl a přečetl si 17. kapitolu z Markova evangelia?" Několik horlivých farníků zvedlo hned ruku.

"Vidím, že na téma lhaní a lži budu dnes mluvit oprávněně,"
povídá kněz; "Markovo evangelium má totiž pouze 16. kapitol".

Malého Vašíka poslali se vzkazem na faru.

"Až ti přijde pan farář otevřít, tak pěkně pozdrav Chvála Kristu!"

Po návratu se ho ptali, jak to dopadlo.

"Přišla mně otevřít hospodyně, a tak jsem jí pozdravil Zdravas Maria," odpověděl bezelstně Vašek.

--- Ještě dozvuky letošních prázdnin -----

Akce "Magdenau '97"

Týden od 18.7.-27.7.1997 se mládeži z farnosti Olešnice vepíše navěky do paměti. Zvláště těm, kteří tento týden prožili jako společnou dovolenou, tentokrát ve Švýcarsku. Bylo nás třináct, tři auta a spousta zavazadel. Naši dovolenou jsme zahájili v Olešnici v 19 hod. a to v kostele sv. Vavřince. Museli jsme poprosit o ochranu a Boží požehnání. A potom jsme vyrazili. Ani déšť, který nás na cestě provázel, nám náladu vůbec nezkažil. V sobotu jsme přijeli do Magdenau, kde jsme se ubytovali v cisterciáckém klášteře. První dojmy byly úžasné. Ještě ten den jsme navštívili zdejší kostel. Před námi se otevíral týden plný zážitků a legrace.

Každý den jsme vyjžděli auty do okolí. Navštívili jsme klášterní kostel Stiftskirche v St. Gallenu, vykoupani jsme se v Bodamském jezeře, pluli jsme na lodkách k Rýnským vodopádům, vyšli jsme na vrcholek Santis (2501 m) a někteří z nás sjeli dolů už lanovkou.

Svou krásou nás všechny ohromilo Lichtenštejnsko, a také klášter v Einsiedelnu měl své kouzlo. Báječně jsme se vykoupani v termálním koupališti (lázních) v St. Margerety.

Obohacení tím, co jsme prožili a viděli, jsme v sobotu vyjeli na zpáteční cestu. Poslední naší zastávkou za hranicemi byl Mauthausen, koncentrační tábor a po jeho prohlídce se již vracíme do Čech, a to do Gdyně (na Šumavě), kde jsme byli ubytovaní přes noc na místní faře. Neděli začínáme mší svatou a po společném obědě jedeme domů.

Týden společně prožité dovolené je za námi. Určitě by se alespoň někdo z nás rád vrátil a prožil znovu příjemné chvíle v Magdenau. Ale tam se zatím můžeme vracet pouze ve vzpomínkách...

Milena

V království krále Haralda I.

Letošní "Chaloupku" jsme prožili v pěkné vesničce Rudíkov u Velkého Meziříčí. Po celých 12 dnů jsme měli nabitý program. Hráli jsme celotáborovou hru, která se odehrávala ve Stříbrozemi a ve které jsme bojovali proti zlému králi Mortovi. Děti byly rozděleny do 5 skupin. Každá skupina nesla jméno pohádkové bytosti - od nejmenších trpaslíků přes Elfy, Gardy, Huny a Druidy. Boj proti Mortovi byl nepřetržitý a probíhal jak ve dne, tak i v noci. Ale všechno skončilo dobře; podařilo se nám zrušit zlé kouzlo a všichni bojovníci dostali děkovné glejty od krále Harald a I.

Kluci a někteří vedoucí spali ve velkém vojenském stanu, což se nám moc líbilo. Holky, ostatní vedoucí a kuchařky spaly na faře. Jenže asi po 5 dnech začalo silně pršet a my kluci jsme museli stan opustit a přestěhovat se na faru za ostatními. Špatné počasí nám v žádném případě nezkažilo dobrou náladu. Dále jsme hráli různé hry, soutěžili a podle počasí chodili na výlety.

Všichni vedoucí byli na nás moc hodní (až na přísné kontroly pořádku v kufrech - aspoň pro mně, já jsem přerovnával kufr nejmíň desetkrát a nejen já!!!)

Také nesmím zapomenout na skvělé kuchařky, které se snažily nám co nejlépe vařit.

Jistě i ostatní kamarádi na "Chaloupku" rádi vzpomínají a těší se na příští!

Radek Štěrba

--- Trochu z historie farnosti -----

Letošní oslavy výročí 1000. let od mučednické smrti sv. Vojtěcha a putování jeho ostatků po naší vlasti dává mnoha olešnickým farníkům vzpomenout na oslavy, které proběhly před 50. lety., kdy se v roce 1947 slavilo 950. roků od úmrtí sv. Vojtěcha. Ostatky tohoto světce, podobně jako v letošním roce byly přivezeny do Letovic. Bylo to v měsíci červnu. Olešnický pan farář profesor Leopold Benáček vedl četné procesí svých "oveček" polními cestami do Letovic, aby se tak mohli poklonit velkému českému světci, který po tolika letech, jakoby vizitoval své diecéze. Pan farář Benáček měl pak v Letovicích pro poutníky slavné kázání. Podle kroniky se tehdy těchto oslav v Letovicích zúčastnilo na 8,000 poutníků z celého letovského děkanátu.

--- Dopis z Litoměřic-----

Mnohý případ známe: odejde-li venkovský hoch do velkého města, snadno se mu zatočí hlava a může se lehce zkažit. Mohu potvrdit z vlastní zkušenosti.

Již od raných gymnazijních let mnou začínali otřásat zapeklité otázky. Co Bůh? Co člověk? Nač život? Proč smrt? Tehdy jsem však takové problémy úspěšně odsouval do podzemních pater svého zájmu nebo se utěšoval tím, že podobné "odtaživosti" se mě budou týkat nejdříve na smrtelném loži.

Nicméně i v mém případě nemohlo neplatit to co už před jedním a půl tisícem let zaznamenal jistý Augustin: "...stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě." A tak ony "dotěrné" myšlenky stále vyvěraly na povrch. A proto, že nejlepší obrana je útok, zkusil jsem jim prostě dát průchod a brát je chvíli vážně.

To považuji za nejdůležitější okamžik na cestě obrácení, tedy konverze. Jakmile si totiž člověk upřímně přizná, že tázání se po tom, co ale hlavně kdo jej přesahuje, je pro jeho bytí tím nejdůležitějším a také nejdůstojnějším, je už nejméně z poloviny obrácen.

Tím ale ještě není nic vyhráno, sám jsem se takto zmítal, potácel a tápal ve svém nitru téměř čtyři roky. Významný předěl nastal, po odchodu na vysokou školu do Prahy, kde jsem mohl navázat několik pevných přátelství a jejich prostřednictvím poznat nejednoho vzácného kněze. Ti mi velmi pomohli zpět, kam jsem vlastně patřil - - do Církve, v níž jsem byl co by batole pokřtěn.

Samotný návrat ke Kristu vyvrcholil pak po několikaměsíční přípravě jedinečnou zkušeností Božího milosrdenství ve svátosti pokání a přijetí Těla a Krve Páně.

"A ty dítě ... půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou

nás navštívil ten, který vychází z výsosti."

S postupným prohlubováním duchovního života a velkou milostí mi bylo dáno porozumět, že tato slova jsou určena mně osobně. Dále již nebylo nezbytné mít geniální fantazii či jiskrný intelekt, aby si člověk uvědomil, že je záhodno zabývat se bohoslovím. Tak jsem se nakonec ocitnul v Teologickém konviktu v Litoměřicích.

Na cestě, již mi bylo dáno vykročit, potřebuji nutně posilu, prosím rovnou o tu neúčinnější - o modlitbu. Deo gratias.

V Kristu

Jaromír Kučírek

--- Z myšlenek nedávno zemřelé Matky Terezy ----

- Láska začíná doma, přímo v naší rodině. Nemůžeme milovat druhé mimo rodinu, pokud nemilujeme své rodiče, bratry a sestry. Proto říkám, že musíme mít velmi čisté srdce, abychom byli schopni vidět Boha. Budeme-li všichni vidět Boha v sobě navzájem, budeme schopni milovat, jak on miluje nás všechny. To je naplnění zákona o vzájemné lásce. To je vše, co nás Ježíš přišel naučit: totiž, že nás Bůh miluje a že chce, abychom se navzájem milovali, jako on miluje nás.

- Před několika týdny jsem dostala dopis od děvčete z Ameriky. Dívka se připravovala k prvnímu sv. přijímání. Řekla rodičům: "Nedělejte si starosti s mými šaty k prvnímu sv. přijímání. Půjdu ve školní uniformě. A nechystejte také žádný večírek. Dejte mi, prosím, místo toho peníze, chci je poslat Matce Tereze". Podívejte se, jak už ta malá dívenka, sedmi-osmiletá, dokázala milovat.

- Nikdy nezapomenu na zkušenost, kterou jsem udělala při návštěvě jednoho domova, v němž pečovali o staré lidi. Byli to rodiče dětí, kteří je sem umístili a zapomněli na ně. Viděla jsem, že ti lidé mají všechno, co potřebují. Byli obklopeni krásnými věcmi, ale všichni se dívali ke dveřím. Ani u jednoho jsem neviděla na tváři úsměv. Obrátila jsem se na sestru s otázkou: "Čím to je, že se všichni tito lidé dívají stále ke dveřím, a že se neusmívají, ačkoliv jim nic nechybí? Jsem zvyklá vidět úsměv na tvářích našich chudých, dokonce i s úsměvem umírají." Odpověděla: "Tak je to téměř stále. Čekají a doufají, že je přijde syn nebo dcera navštívit."

Trpí, protože na ně zapomněli. Zde je třeba lásky. Tento druh chudoby vstupuje i do našich vlastních domovů. I tam může být nedostatek lásky. Možná, že máme ve vlastní rodině někoho, kdo se cítí opuštěný, kdo je nemocný, kdo má starosti - to vše mu ztěžuje život. Máme na ně čas? Jsme ochotni je vyslechnout?

--- Informace z farností -----

- všechny děti a mládež jsou srdečně zvány na kroužky, které probíhají:
předškolní věk - "Sedmkrásek" - každé pondělí v 17,00 v Kat.domě
předškolní věk a 1. a 2.tř. - každý pátek v 15,30 v Kat. domě.
školní věk - od 3. tř. výše - každý pátek v 15,15 v Kat. domě
- pozvánka na zájezd do Hrádku u Znojma dne **9.11. 1997**, při příležitosti **75. narozenin P.Stanislava Krátkého**.
- pozvání na duchovní cvičení se salesiány ve Lhotě u Olešnice:
třídenní: **9.11 - 12.11.1997**
12.11. - 15.11.1997
víkendové (pro mládež): **12.12 - 14.12.1997**
Přihlášky přijímá: Řím. kat. farní úřad Sulíkov, 679 62 Křetín
tel. 0501/462 951
- **8.- 9.11.1997** a **6.- 7.12.1997** proběhnou další setkání manželských párů v rámci jejich duchovní obnovy. Je možné se zúčastnit i jen jednoho z termínů.
- Dne **4. prosince 1997** proběhne v Prosetíně "**Mikulášská besídka**". Začneme společně v 17,00 mší sv. a po ní bude následovat mikulášská besídka s vystoupením dětí. Srdečně jsou zvány nejen děti, ale i jejich rodiče a všichni přátelé.

--- Slovo na závěr -----

Svátky Všech věrných zemřelých by pro nás křesťany neměly být svátkem smutku a bolesti, ale naopak svátky velké naděje - naděje na věčné setkání s našimi drahými. Aby tato naděje naplnila Vaše srdce pokojem a radostí, to Vám přeji a za Vás se modlí

Vaši

P. Josef a P. Petr

Společnou cestou - občasný zpravodaj

vydává Řím.- kat. farnost v Olešnici, nám.Míru 86, 679 74 Olešnice, tel. 0501/463117
a Řím.- kat. farnost v Prosetíně, 592 64 Prosetín, tel. 0501/463333

